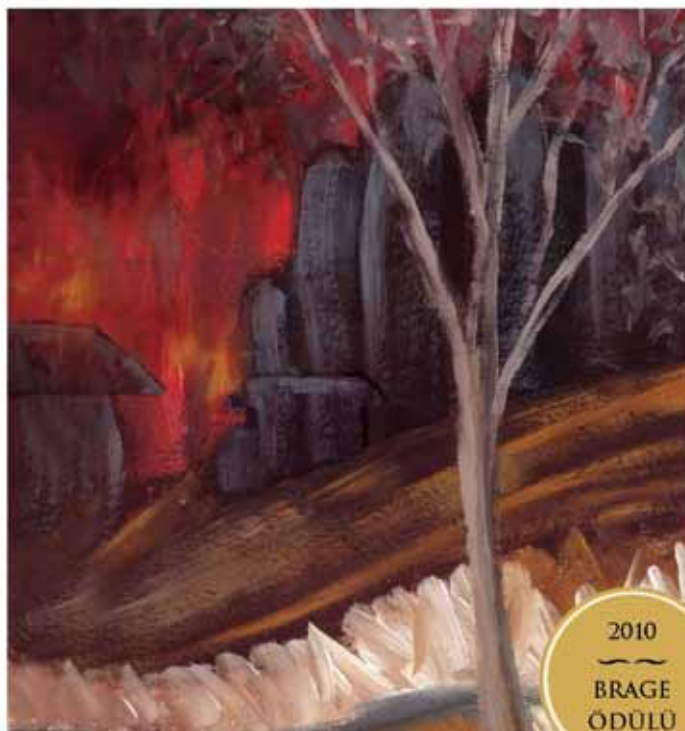

GAUTE HEIVOLL

YANIP KÜL
OLMADAN ÖNCE

ROMAN

2010
BRAGE
ÖDÜLÜ

Çeviri: DENİZ CANEFE

GAUTE HEIVOLL
YANIP KÜL
OLMADAN ÖNCE

Før jeg brenner ned, Gaute Heivoll

© 2010, Gaute Heivoll

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Şubat 2013

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © Shutterstock

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1610-2

Bu çeviri NORLA'nın mali desteğiyle yayımlanmıştır.

 NORLA

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

GAUTE HEIVOLL
YANIP KÜL
OLMADAN ÖNCE

ROMAN

2010 BRAGE ÖDÜLÜ

Norveççe aslından çeviren

Deniz Canefe

GAUTE HEIVOLL, 1978'de Norveç'in Finsland kentinde dünyaya geldi. Hukuk, psikoloji ve edebiyat öğrenimi yaptı. Antolojilerde ve edebiyat dergilerinde öykü, şiir, deneme ve eleştirileri yayımlanan Heivoll, edebiyat alanındaki çıkışını 2002 yılında *Liten dansende gutt* (Küçük Dansçı Çocuk) öykü derlemesiyle yaptı. 2003'te yayımlanan *Omars siste dager* (Ömer'in Son Günleri), yazarın "yeni çağdaş edebiyatın önemli bir sesi" olarak tanımlanmasını sağladı ve Tiden Ödülü'nü kazandı. 2005 ürünü *Ungdomssangen* (Gençlik Şarkısı) romanından sonra 2008'de *Himmelarkivet* (Gökyüzü Arşivi), 2010'da Brage Ödülü'nü alan *Yanıp Kül Olmadan Önce* adlı yapıtları yayımlandı.

DENİZ CANEFE, 1956 yılında Ankara'da doğdu. Yükseköğrenimini Hacettepe Tıp Fakültesi'nde, Oslo Üniversitesi Tıp ve Felsefe bölümlerinde tamamladı. Norveç'te on üç yıl tıp doktorluğu yaptıktan sonra, 1991 yılında İstanbul'a dönerek Norveççe, İngilizce ve Eski Yunancadan çeviriler yapmaya başladı. İlk yıllarda ağırlığını felsefi metinlerin oluşturduğu çevirileri zamanla klasik ve çağdaş Batı edebiyatına yöneldi ve bu alanda pek çok yapıtı dilimize kazandırdı.

Anlamını yitirdi pek çok şey
Gökyüzünde bir bulut gibi
Yükselen o devasa alev
Hepsini yutuyor
O zaman değişiyor her şey
Değişiyorsun sen kendin
Ve en değerli gördüğün
Yitirmiş artık değerini
Ve arkanda bırakıyorsun küle dönüşenleri
Sen kendin de kül olmuşsun

PÄR LAGERKVIST (1953)

Alfred'in ziyareti sırasında bir hikâye anlatıldı. Başlangıçta bunun yangınlarla bir ilgisinin olduğunu sanmıyordum. Bu hikâyeyi daha önce hiç duymamıştım, baştan sona yürek parçalayıcıydı; ama aynı zamanda da bir şeyle dopdoluydu. Ne ad verebilirim buna?

Sevgi.

Olay doğup büyüdüğüm kasabada, yüz yıl önce olmuştu. Bir adam kendini havaya uçurarak intihar etmişti. Otuz beş yaşındaydı. Dinamit kullanmıştı. Söylenenlere göre olayın ardından çevrede dolaşan annesi oğlunun parçalarını önlüğünün eteğine toplamış. Birkaç gün sonra, kısa bir törenin ardından geri kalan ne varsa 35 numaralı mezara konulmuş. Kilise mezarlığı kuralları. Açıklama olarak *günahkâr* yazılmış.

Doğru olup olmadığını bilmiyorum. Ama yine de anlaşılır bir şey. İnsan oturup biraz kafa yorarsa yavaş yavaş anlıyor. En sonunda geriye tek doğru kalır. İnsan böyle yapar. Başka çaresi yoktur. Çevreyi dolaşıp kalan parçaları önlüğünün eteğine doldurur.

1

I

5 Haziran 1978'de gece yarısını birkaç dakika geçerken Johanna Vatneli mutfağın ışığını söndürdü, kapıyı yavaşça kapadı. Soğuk koridoru dört adımda geçti, odanın kapısını hafifçe araladığında yaz olmasına karşın yerden kaldırılmamış olan gri yün kilimin üzerine bir ışık demeti düştü. İçerinin karanlığında kocası Olav yatmış uyuyordu. Kapının eşliğinde biraz durup kocasının ağır soluklarını dinledi, sonra küçük banyoya girip hep yaptığı gibi musluğu açtı, suyun sessizce akmasına baktı. Yüzünü yıkamak için öne eğildi. İçerisi soğuktu, çıplak ayakları ince kilimin üzerinden sert zemini hissediyordu. Bir an için kendi gözlerinin içine baktı. Bu hep yaptığı bir şey değildi. Biraz öne eğildi, uzun uzun siyah gözbebeklerine baktı. Sonra saçlarını düzeltti, musluktan bir bardak su içti. En son olarak da külotunu değiştirdi. Çıkardığı külot kan içindeydi. Katlayıp gece boyunca suya bastırmak için bir kaba koydu. Geceliğini başından geçirdiği sırada karnında her zamanki gibi bir sızı hissetti; ama bu sızı son zamanlarda daha da artmıştı, özellikle yukarı uzandığında ya da ağır bir şey kaldırdığında. Bıçak gibi bir sızı.

Işığı söndürmeden önce çıkardığı takma dişlerini aynalı dolabın üzerinde Olav'inkinin yanında duran su bardağına attı.

Sonra bir araba sesi duydu.

Salon karanlıktı, ama pencerelerde tuhaf, kara bir parlaklık vardı, sanki bahçede bir ışık yanıyormuş gibi. Yavaşça pencereye gidip dışarı baktı. Güneyde ay ağaçların tepelerini aydınlatıyordu, henüz çiçeklerini dökmemiş vişne ağaçlarını görebiliyordu, sis olmasaydı batıda, aşağılardaki Li Gölü'nü bile görebilirdi. Işıkları sönük bir araba evin önünden geçip Maesel yolunda yavaşça ilerledi. Kapkaraydı ya da belki kırmızıydı. Görmeye olanak yoktu. Araba çok yavaş gidiyordu, sonunda kavşağı dönüp gözden kayboldu. Johanna pencerede bir, iki, belki de üç dakika daha durdu. Sonra yatak odasına girdi.

“Olav,” diye fısıldadı. “Olav.”

Yanıt yoktu, uykusu çok ağırdı Olav'ın. Yeniden salona geçti hızla. Koltuğun kenarına çarptığı bacağı acıdı. Pencereye ulaştığında, geri dönen koyu renk arabayı görmeyi başardı. Kavşağı dolanan araba salon penceresinin önünden ağır ağır geçti. Knutsen'in evinden geri dönmüş olmalıydı; ama orada hiç kimse yoktu ki, bir akşam önce şehre dönmüşlerdi, arabayla gittiklerini gözleriyle görmüştü. Johanna araba tekerlerinin seslerini duydu. Kısık motor uğultusunu. Bir radyodan gelen sesi. Sonra araba durdu. Kapının açıldığını duydu, sonra sessizlik oldu. Yüreği ağzına geldi. Yeniden yatak odasına döndü, ışığı yakıp kocasını sarstı. Bu kez uyandı Olav; ama daha yataktan kalkmadan önce ikisi de mutfaktan bir patırtı ve sarsılan cam sesleri duydular. Johanna koridora çıkmadan önce burnuna keskin benzin kokusu gelmişti bile. Mutfak kapısını hızla açtığında bir alev duvarı karşıladı onu. Bütün mutfak yanıyordu. Saniyeler içinde gerçekleşmiş olmalıydı. Yerler, duvarlar, tavan. Alevler kocaman, yaralı bir hayvan gibi her yeri yalıyor ve uğulduyordu. Kapının ağzında kımıldayamadan kalakaldı. Uğultuların arasında gelen çatırtıların çatlayan camlar-

dan geldiğini anladı, daha önce bu sesi hiç duymamış olmasına karşın. Sıcak dayanılmaz olana kadar orada durdu. Sanki yüzü eriyor, alnından, gözlerinden, yanaklarından, burnundan ve ağzından aşağı doğru akıyordu.

Adamı o zaman gördü. İki, belki üç saniyeden uzun sürmemiştir. Pencerenin hemen dışında, alev denizinin öteki tarafından kara bir gölge gibi duruyordu. Donup kalmıştı. Johanna da öyle. Sonra adam silkindi ve gözden kayboldu.

Koridor şimdiden duman dolmuştu, mutfak duvarlarından sızan dumanlar tavanda yoğun bir sis gibi asılıydı. Johanna telefonu buldu, ahizeyi kaldırdı, Skinnsnes'ten Ingemann'ın numarasını çevirdi. Son günlerdeki olayların ardından bu numarayı siyah keçeli kalemle bir kâğıda yazmıştı. Parmakları numaraları çevirirken ne diyeceğini düşünüyordu. *Ben Johanna Vatneli. Evimiz yanıyor.*

Telefon kesikti.

Tam o sırada elektrik kısa devre yaptı, sigorta kutusundan bir patlama duyuldu, aynanın yanındaki prizden kıvılcımlar fıskırdı, ışıklar söndü, her yan karanlığa gömüldü. Johanna, Olav'ın elini yakaladı, dış kapıya ulaşmak için yerde emekleyerek ilerlemek zorunda kaldılar. Serin gece havası bir anda içeriye doldu ve yangın iyice alevlendi; ardı ardına boğuk patlamalar duydular, sonra bir gümbürtü geldi, çatıyı çökerten alevler pencerelerden fıskırıyordu.

Bu yangın defalarca gözümün önüne geldi. Alevler sanki o gece, tam o ânı beklemiş gibiydiler. Karanlığı yalayarak gökyüzüne yükseliyor, her yanı aydınlatmak, özgür kalmak istiyorlardı. Ve çok kısa bir süre sonra gerçekten özgür kaldılar. Aynı anda çok sayıda pencere patladı, camlar ortalığa saçıldı, alevler artık özgürdü, gökyüzüne uzandılar, çok geçmeden bütün bahçe sarı, gerçek dışı bir ışıkla aydınlandı. Yangını hiç kimse tarif edemedi,

çünkü Olav ve Johanna'dan başka kimse yoktu; ama her şeyi kendi gözlerimle görmüş gibiydim. Yakınlardaki ağaçların bu ışıktaki nasıl daha da yakınmış gibi göründüklerini, nasıl sanki yavaşça birbirlerine yaklaşıyor gibi olduklarını, sessizce bahçenin içlerine uzandıklarını görmüştüm. Olav'ın merdivenin beş basamağından zorlukla inip aşağıdaki uzun çimenlerin ortasında, gövdesini kaplayan gri yosunlarla taşlaşmış gibi duran yaşlı vişne ağacının altına ulaşmasına, bütün bahçeyi geçmesine yardım eden Johanna'nın ancak yola vardıklarında kendini güvende hissedip durduğunu gördüm. Orada durup 1950'den beri yaşadıkları eve bakakaldılar. Tek bir söz söylemediler, söyleyecek hiçbir şey yoktu. Bir-iki dakika sonra Johanna silkindi; ama Olav üzerinde pijamasıyla kımıldamadan duruyordu. Alevlerin ışığında küçük bir çocuğa benziyordu. Ağzı yarı aralıktı, sanki sözlüklerde bulunmayan bir sözcüğü söylemeye çalışıyor gibi belli belirsiz kımıldıyordu dudakları. Johanna hızla bahçeye geri döndü, daha birkaç gün önce çiçek açmış elma ağaçlarının ve böğürtlen çalılarının arasından geçti. Çimenlere çiy düşmüştü, geciğinin etekleri ve ayak bilekleri ıslandı. Merdivenlerde durduğunda mutfaktan ve doğuya bakan çatı katından gelen korkunç sıcağı hissetti.

Sonra içeri girdi.

Koridordaki dumanların çoğu dışarı çıkmıştı, kapalı mutfak kapısını ve sonuna kadar açık salon kapısını görebiliyordu. Birkaç tedirgin adım attı. Her yandan gümbürtüler geliyordu, ama merdivenlere ulaşacaktı. Attığı her adımda karnının sızısı artıyordu. Bir bıçak saplanıp çıkıyordu sanki. Merdiven tirabzanına tutuna tutuna yukarı çıktı, çatı odaları arasındaki açıklığa ulaştı. Bir zamanlar Kåre'nin olan odanın kapısını açtı, her şey eskisi gibiydi. Beyaz yatak, Kåre'nin ölümünden sonra bunca yıldır olduğu gibi toplanmış duruyordu. Dolabı oraday-

di, koltuk değneklerini dayadığı sandalye, şelalenin yanında oynayan, üzerinde melekler uçuşan iki çocuk resmi, her şey yerli yerindeydi. Johanna'nın içinde üç bin kron olan çantası da oradaydı. İçi Kåre'nin giysileriyle dolu konsolun en üst gözünde idi. Kåre'nin eski gömleklerinden biri, göğsünde küçük bir yırtık olan gözüne çarptığında Johanna aşağıya incek gücünün kalmadığını anladı. Sanki yalnızca o gömleği görmek onu her şeyden vazgeçirmişti. Çantayı elinden yere düşürdü, sakin bir şekilde yatağın üzerine oturdu. Altında yatağın yaylarının tanidik gıcirtısını duydu. Yerdeki çatlaklardan içeri sızan duman tavanda birikiyordu. Dumanlar sakin bir siluete dönüşmeye başladı gözlerinin önünde. Kollar, eller, ayaklar ve belirsiz bir yüz şekillendi. Johanna başını öne eğdi, başı sonu belli olmayan sessiz bir duaya girişti, kıpırdanan dudaklarından bir ya da iki cümlecik dökülmüştü ki keskin ve yüksek bir patlama duyuldu. Bu ses başka her şeyi unutup ayağa kalkmasına yetti, geriye doğru bir adım attı. Yeniden kendine gelmişti, duman hayalet silinip yok oldu, onun yerini giderek kesif bir dumanla kaplanan ve soluk alnamaz olan oda aldı. Çantayı kaptığı gibi odadan dışarı çıktı. Merdivenlerden hızla indiğinde bütün yüzünü yakan yoğun, kötü kokulu bir duman bulutunun içinde buldu kendini. Yatak odasındaki giysilerinin tutuşmak üzere olduklarını anlamıştı. Boğazı tıkanıyordu, kusmak istiyordu, gözleri kararıyordu; ama kapıya ulaşmak için nereye doğru yürümesi gerektiğini biliyordu. Son metreleri kör gibi tökezleyerek geçti; ama buradan o kadar çok kez geçmişti ki kapıyı hiç sorun olmadan buluverdi. Merdivenlere geldiğinde sanki sıcak onu sırtından itip evden metrelerce uzağa fırlatıverdi. Ciğerlerini serin, taze gece havasıyla doldurdu, dizüstü çöktü. Sarıdan beyaza, beyazdan turuncuya, kızıla dönüşen ışıkların ortasında çimenlere diz çökmüş oturduğu-

nu görüyordum sanki. Yüzü çimenlere dönük otururken usulca kendini topladı. Sonunda ayağa kalkmayı başardı; ama çevrede hiç kimse yoktu. Şimdi yangın alevlerinin aydınlattığı komşu eve giden yamacı tırmandı hızla. Daha kapıyı çalmaya fırsat bulamadan komşu fırtına gibi merdivenlere çıkmıştı bile. Odd Syvertsen'di gelen. Işıklardan uyanmıştı. Johanna adamın kolunu yakaladı, ona mı destek oluyordu yoksa kendisi mi düşmemeye çalışıyordu belli değildi. Zorlukla fısıldadı, ama adam her bir sözcüğü duymuştu.

“Olav'ı bulamıyorum.”

Odd Syvertsen önce telefon etmek için eve daldı, bu sırada Johanna hızla yamacı inip yeniden yola ulaştı. Şimdi bütün ev alev almıştı. Giderek yükselen çatırtı ve patırtılar Li Gölü'nde ve batıdaki tepelerde yankılanıyordu. Sanki gökyüzü parçalanıyormuş gibiydi. Alevler birbirlerinin çevresinde dönüp duran, iç içe geçen, sonra birbirlerinden kurtulmaya çalışan devasa, vahşi kuşlara benziyordu. Birkaç dakika içinde yangın iyice büyümüş, şiddetlenmişti. Yine de Johanna'nın çevresindeki her şey tuhaf bir sessizliğe gömülüydü. Gözlerimin önündeydi hepsi. Geceleyin yanan bir ev. İnsanlar evlerinden çıkmadan önceki o ilk dakikalar. Her yan sessiz. Yalnızca yangın. Ev orada kendi başına duruyor; onu hiç kimse kurtaramaz. Yıkıma teslim edilmiş. Gökyüzü tarafından emilircesine yükselen alevler ve dumanlar, uzaklarda bir yerden yankılanan çatırtılar, patlamalar. Ürkütücü, korkunç ve anlaşılmaz.

Ve neredeyse güzel.

Johanna, Olav'a seslendi. Önce bir kez, sonra iki, ardından dört kez. Alevlerin gürültüleri arasında kendi sesini duymak ürkütücüydü. Ağaçlar şimdi eve daha da yaklaşmışlardı sanki. Dallarını uzatıyorlardı. Meraklı, dehşete kapılmış. Johanna karnına bıçak gibi saplanan ağırya

aldırmadan bahçeyi koşarak geçti. Sanki karnında kocaman bir iltihap patlamış ve kanıyormuş gibiydi. Evle samanlığın arasında duran Olav alevlerin aydınlığının ortasında kalmıştı. Hiç rüzgâr olmamasına karşın pijaması uçuşuyordu; ama Olav hiç kıvıldamadan duruyordu. Johanna ona yaklaşırken rüzgârın felaket habercisi bir soluk gibi yangından geldiğini anladı. Aynı anda hem buz gibi soğuk, hem de yakıcı sıcaklıkta bir soluk. Olav'ı kendine çekti, yeniden yola çıktılar, Odd Syvertsen yokuştan koşarak inerken ikisi birbirlerine sokulup durdular. Odd Syvertsen onları korkunç sıcaktan uzaklaştırmaya çalıştı; ama yapamadı. Evlerinin yanıp kül olmasını seyretmek istiyorlardı orada durup. Hiç kimse tek söz söyleyemiyordu. Olav taşlaşmış gibiydi, ama pijaması onu yumuşatıyordu. Beyaz kumaş serin bir şekilde omuzlarından ve kollarından aşağı iniyordu. Yüzleri aydınlıktı, açık ve tertemizdi, yılların izleri silinmiş gibiydi. Sonra ateş birden mutfak penceresinin önündeki yaşlı vişne ağacını sardı. Her zaman erken çiçek açan o ağacın tepesine tırmanmayı ne kadar severdi Kåre. Yaz sonunda dallarının meyveyle dolup ağırlaştığı, en büyük ve en tatlı olanların her zaman dalların en uçlarında olduğu anlatılmıştı bana. Şimdi bir anda alev almıştı. Çiçeklerin ve dalların arasına dalan alevlerden tutuşan ağaçtan kendine özgü bir çatırtı geliyordu. Hemen ardından, "Tanrı aşkına, Tanrı aşkına," diyen ince bir ses duyuldu, ama bunun Johanna'nın mı yoksa Olav'ın mı sesi olduğunu anlamak olanaksızdı.

Her şeyi kendi gözlerimle görmüş gibiydim. Bu on sekizinci yangındı. 5 Haziran 1978 gecesi saat yarımı biraz geçiyordu.

Sonra itfaiye arabası geldi.

Siren seslerini Fjeldsgårds Yaylası'ndan, belki daha da uzaklardan, Brandsvoll'daki kiliseden beri duyuyor-

lardı. Belki alarm uğultuları Skinnsnes'den bile ulaşıyordu. Olmayacak şey değildi, sonuçta kilisenin oradan bile duyulabildiğine göre. Ama ne olursa olsun itfaiye arabasını duydukları kesindi. Siren sesleri yükseldi, inceldi, keskinleşti, çok geçmeden yanıp sönen mavi ışıkların Li Gölü'nün yanındaki kum ocağının, mezbahanın, benzin istasyonunun, rahibin balkonlu evinin, Kilen'deki eski okulun, Kadderberg'deki bakkalın önünden geçtiğini, Vatneli yokuşuna gelince yavaşladığını gördüler.

İtfaiye arabası durduğunda genç bir adam aşağı atlayıp koşarak yanlarına geldi.

"İçeride insan var mı!" diye bağırdı.

"Dışarı çıktılar," dedi Odd Syvertsen, ama genç adam duymamış gibiydi. Yeniden itfaiye arabasına koştu, hortumun halkalarını çözüp yere fırlattı. Halkalar yolun üzerinde tekerlek gibi bir süre döndüler. Ardından sürgülü kapıları açtı, yere birkaç balta ve bir yangın miğferi fırlattı. Miğfer çakılların üzerinde bir süre yuvarlandı. Sonra birkaç saniye kolları iki yana sarkmış durdu, alevlere baktı. Birkaç saniye Olav, Johanna ve Odd Syvertsen'in yanında kaldı. Birlikte durmuş birazdan gerçekleşecek akıl almaz şeyi seyrediyorlardı sanki.

Ardından dört araba son hızla geldi. Hepsi itfaiye arabasının biraz gerisinde durdular, ışıklarını söndürdüler, dört siyah giysili adam koşarak geldi.

"Belki içeride insan vardır," diye bağırdı genç adam. Üzerindeki ince, beyaz gömlek zayıf gövdesinin çevresinde uçuşuyordu. Hortumlardan ikisini itfaiye arabasının önündeki güçlü su pompasına bağladı, su akmaya başladı sırada öteki ikisi de hazır. Tam o anda alevlerin arasından öylesine yüksek bir patlama geldi ki yerler sarsıldı, duranların hepsi karınlarına mermi yemiş gibi iki büklüm oldu. Biri gülmeye başladı. Gülenin kim olduğunu görmek olanaksızdı. Aynı anda Odd Syvertsen şefkat-

li ama sert bir şekilde kollarını Olav ve Johanna'ya dolayıp onları yokuştan yukarı, kendi evine doğru götürmeye başladı. Bu kez hiç ses çıkarmadan onu izlediler. Odd, onları eve soktuktan sonra Knut Karlsen'in telefon numarasını çevirdi. Knut ve karısı hemen geldiler. Sirenler ve alev denizi onları da uyandırmıştı. İzleyen saatlerde Olav ve Johanna'nın, durum sakinleşene kadar Karlsen'in bodrumunda kalmalarına karar verildi.

Alev denizi gökyüzünde dalgalanıyordu, ama Olav ve Johanna bunu görmediler. Alevler beyazdan paslı kırmızıya, sonra da eflatun ve turuncuya dönüştü. Görülmeye değer bir manzaraydı. Kirişler çöktüğünde bir anda ortalığı kaplayan kıvılcım yağmuru birkaç saniye sessizce havada kaldı, ardından sönüp yok oldu. Ağaçların yaprakları kavrulup kıvrıldı. Sonunda birbirlerinden kopmayı başaran alevden vahşi kuşlar yok oldu. Artık yüksek, dik alevler sessizce yanıyordu. Çok sayıda araba geldi. İnsanlar araba kapılarını açık bırakıp dışarı çıktılar, ceketlerine, paltolarına sarınıp yavaşça yangına yaklaştılar. Babam da onların arasındaydı. Mavi Datsun'uyla oraya yaklaşmasını, arabayı biraz uzakta durdurup bütün ötekilerin yaptığı gibi dışarı çıktığını görebiliyordum, ama yüzünü doğru dürüst görmeyi asla başaramadım. Oradaydı, o gece Olav ve Johanna'nın yanan evlerinin önünde olduğunu biliyorum, ama ne düşündüğünü ya da kimlerle konuştuğunu bilmiyorum ve yüzünü gözümün önüne getiremiyorum.

Bahçeyi küller kapladı. İri küller ağaçların, park etmiş arabaların üzerine karlar gibi sessizce inmeden önce havada uzun süre uçuşuyordu. Bir motosiklet motorunu çalıştırdı, üzerindeki iki genç adamla gözden kayboldu. Birinin kaskı vardı, ötekinin başı açıktı.

Yapılabilecek hiçbir şey yoktu. Olav ve Johanna Vatneli'nin evi yanıp kül olmuştu.

*Gaute Heivoll, çağdaş
Norveç edebiyatının
gelecek vaat eden önemli
yazarlarından biridir.*

Dag, elini annesinin omzuna koydu, eli o kadar ağırdı ki Alma'yı yere gömebilirdi, aynı zamanda o kadar hafifti ki uçurabilirdi. Dag'ın eli Alma'nın içini ısıttı, daha önce hiç tanımadığı bir sıcaklık bu, yalnızca Dag'dan gelebilir ve bütün dünyada bunu yalnızca Alma hissedebilirdi. Bütün dünyada onun sesini yalnızca Alma duydu. Kulağına fısıldıyordu: "Anne anne, benim küçük, iyi kalpli anem."

1978 yılında bir pazar günü, Norveç halkı, tarihinin en dramatik cinnet vakalarından birine şahit olur. Çılgınca koşan bir piroman evleri küle, ağaçları alev topuna dönüştürür.

İçlerinden hangisi bu derece kendini kaybetmişti? Bunu neden yapmıştı? Alev alev yanan evin önünde sessizce oturan kimdi?

Tüm yaşamını ateşin hikâyesiyle geçiren Gaute Heivoll, yıllar sonra bu izleri takip ederek, gerçeğe kurmacanın iç içe geçtiği doyumsuz bir esere imza atacaktır.

Yanıp Kül Omadan Önce, kaybın, özlemin, anıların, insan ruhunu saran görünmez alevlerin sıradışı bir incelikle dokunduğu edebî bir şölen.

 NORLA

Bu çeviri NORLA'nın mali desteğiyle yayımlanmıştır.

ISBN 978-975-07-1610-2

9 789750 716102